

ת"פ 60281/10/20 - מדינת ישראל מדינת ישראל נגד XXX

בית משפט לנוער בבית משפט השלום ברחובות

ת"פ 60281-10-20

בפני	כבוד השופט בן ציון קבלר
מאשימה	מדינת ישראל מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	XXX

הכרעת דין

כללי

בדין אשר התקיים ביום 10.3.22, מייד עם סיום עדות הנאשם, ניתנה הכרעת דין על פיה זיכיתי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. תוך שהבהרתי כי נימוקי הכרעת דין ינתנו בנפרד וישלחו לצדדים. ב"כ המאשימה ביקש לסכם את התיק אך תמונת הראיות הייתה כה ברורה, עד כי עם סיום פרשת התביעה, עוד טרם לעדות הנאשם, מארג הראיות הפך רעוע עד כדי סיפה של טענת אין להשיב לאשמה - סיפה, אך לא במלואה - עדות הנאשם, השלימה על נקלה את הנדרש לזכותו.

להלן הנימוקים:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה, לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 28.12.19 בשעה 15:00 ניגש המתלון אל חצר הבית וצעק על אמו של הנאשם (להלן: "XXX") משום שהכלבה שלה הפריעה את מנוחתו.

בנסיבות אלה, ראה הנאשם את המתלון מתקרב אל XXX, ותפס בו הפילו אל הקרקע והכה אותו באגרופים באזור החזה. מייד ובסמוך נטלה XXX מקל לידה והכתה את המתלון בראשו. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם ו-XXX נגרמו למתלון המטומה תת עורית פריאטלית, וחתך בקרקפת אשר נדרש לסגירה באמצעות סיכות וכן רגישות בכף יד ימין.

ביום 20.7.21 הכחיש הנאשם את המיוחס לו ומסר תשובתו לכתב אישום. לגרסתו, תוך כדי חיפוש אחר הכלבה שלו,

הבחין **במתלון תופס את אימו, כשהוא נמצא מחוץ לגדר הבית. הנאשם רץ לעברו וצעק למתלון לעזוב את אימו. אז רץ המתלון לעבר הקטין ותקף אותו.** הנאשם מצא עצמו על הרצפה והשיב מכות למתלון. אימו של הנאשם הכתה בראשו של המתלון כדי שיעזוב את בנה ולכן הוא הוא נפצע ולא כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

פרשת התביעה

עיקר פרשת התביעה נסובה סביב עדותו של המתלון.

מר XXX, המתלון, העיד כי בתקופה הרלוונטית הוא גר בשכנות לנאשם וXXX. לדבריו, משפחתו של הנאשם נהגה להרעיש באופן קבוע. הוא התגורר בבית עם שתי תינוקות וביקש כי לפחות בשעות הלילה ישמרו על שקט. ביום האירוע, אשר היה ביום שבת, בצהרי היום, הגיע כדי לבקש שיחדלו מלעשות רעש. **הנאשם התיישב עליו עם הידיים והכה אותו באגרופים לחזה, וXXX הכתה אותו עם אבן לראש.** בהמשך הבהיר כי האירוע התרחש בחצר בית הנאשם. המתלון תיאר כי **הוא נכנס לחצר בית הנאשם ונעמד ליד השער וביקש מהם שקט, ואז הם תקפו אותו.** הנאשם הפיל אותו לרצפה, התיישב עליו ונתן לו אגרופים לפנים.

בחקירה נגדית אישר כי היה בעבר בבית הנאשם, כאשר הוריה של XXX התגוררו שם. **המתלון הכחיש כי הכלבה של הנאשם עשתה רעש או שהפריעה לו.** המתלון אישר כי באותו יום שבת יין בזמן שעשה קידוש בשעה 11:00. שלל ששתה אלכוהול מעבר לכך, וטען כי נטל תרופות לכאבי גב. אינו יודע מדוע ציין הרופא בחדר המיון בשעה 17:45 כי הוא סובל **משכרות קלה (ת/10).**

לדברי המתלון, XXX נהגה לריב עם כלל השכנים מאז הגיעה להתגורר בשכונה **והנאשם מגן עליה.** עוד אישר המתלון כי באותו אירוע, בניגוד לפעמים קודמות, הוא הלך לחצר ביתו של הנאשם, ולא צעק דרך החלון. לדבריו, ביקש עשרות פעמים בעבר שישמרו על השקט, והחליט שהפעם ילך לדבר איתה **"כמו בן אדם ולא כמו כל פעם"** (עמ' 9 ש' 20-21).

המתלון הכחיש כי היה שתוי, **הכחיש כי צעק מהחלון שיפגע בכלבה והכחיש כי תקף את XXX** המתלון הכחיש כי הנאשם הגיע למקום בריצה, ולדבריו הנאשם היה באותה עת בחצר יחד עם חברו. לדבריו, XXX תקפה אותו **באבן לראש** אחרי שהנאשם הפיל אותו לרצפה. בהמשך מסר כי יתכן וזו לא היתה אבן, משום שאיבד את ההכרה, ייתכן והכתה אותו עם משהו אחר. **המתלון הכחיש כי איים "לערוף את ראשה" של הכלבה של הנאשם.** לדבריו יש בשכונה לא מעט כלבים וגם לו יש כלב. **המתלון הכחיש כי תקף את הקטין או את XXX ומסר כי XXX** "עושה בלאגן לכל השכנים" וכי הוא התקשר בעבר למשטרה מספר פעמים, ונאמר לו שאין מה לעשות (עמ' 12 ש' 9-10). המתלון מסר כי הנאשם, XXX וחברו משקרים כולם. המתלון טען כי הוא אדם נורמטיבי, הגם שאישר כי בעבר נחקר במשטרה גם כקטין וגם כבגיר, וכי היה מעורב באירוע של דקירות עם בן דודו זמן לא רב לפני האירוע שבכתב האישום. בהמשך אישר כי באירוע הדקירה עם בן דודו הוא נעצר.

המתלון לא ידע להגיד מדוע **חברו של הנאשם הזמין משטרה**, טען כי הוא עצמו לא הזמין משטרה משום שנלקח לבית חולים. הבהיר כי הוא עצמו לא הגיש תלונה כי לא רצה "לסבך את הילד" (עמ' 14 ש' 25) וזאת למרות שנחקר באזהרה במשטרה. המתלון לא זכר לתאר האם היה נוכח כאשר הגיעה המשטרה, וכן השיב כי אינו זוכר שהשוטר ניסה

לדבר איתו בביתו לאחר האירוע. טען כי ייתכן והשוטר הריח עליו אלכוהול מהיין ששתה בבוקר. המתלונן תיאר כי הנאשם ישב עליו כשהרגליים של הנאשם על הידיים שלו, והידיים שלו היו חופשיות. לטענתו הנאשם לא פחד ממנו, אם הוא היה פוחד ממנו הוא היה בורח. המתלונן הכחיש כי הנאשם ריתק אותו עד אשר אחיו הגיע למקום, ובהמשך השיב כי זה "יכול להיות" (עמ' 16 ש' 1-3). להערכתו הנאשם לא פוחד ממנו כי אין לו כל סיבה לפחד ממנו.

בנוסף העיד מר **XXX**, סייר במשטרת רחובות מזה 6 שנים. הגיע לאירוע. XXX ניגשה אליו וטענה כי המתלונן תקף את הנאשם. הלך לביתו של המתלונן הבחין כי פניו של המתלונן עם דם **והריח ריח של אלכוהול מפיו**. ניסה להבין מה אירע, אך לא הצליח לקבל יותר מידי פרטים מהמתלונן. לאחר שמד"א הגיעו למקום אמר המתלונן כי **הותקף באבנים**. בהמשך מסר לו אחיו של המתלונן שיצא מהבית וראה את XXX ואת הנאשם רוכנים מעל המתלונן. לאחר מכן נמסר לו מהנאשם כי המתלונן התעמת איתו ועם XXX והוא אמר לו "עזוב את אמא שלי תבוא אליי משהו כזה" (עמ' 17, ש' 26). בהמשך הגיע לפגוש את המתלונן בבית חולים. המתלונן לא רצה להגיש תלונה ואמר שהותקף על ידו הנאשם וXXX "הביאו לו משתלבת לראש" (עמ' 17 ש' 33).

בחקירה נגדית אישר כי בשטח לא מסר המתלונן גרסה למה שארע. העד אישר כי בעת הגעה לאירוע מסרה לו XXX כי המתלונן החל לקלל אותה מחוץ לשטח ביתה ואז נכנס לשטח והחל לתקוף אותה. העד אישר כי בזמן שהיה המתלונן בבית חולים הוא נשמע על ידי אחת האחיות כשהוא אומר שישרוף את ביתם של השכנים. לא לקח את פרטי האחות, לא עיכב את המתלונן ולא חקר אותו באזהרה על כך. אחיו של המתלונן לא הוזמן למתן עדות. האח מסר כי הסכסוך הוא בשל הכלבה שעושה את צרכיה.

בנוסף הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 - תקליטור המתעד שיחת הטלפון למוקד 100.

ת/2 - עדות הנאשם מיום 28.12.19.

ת/3 - חקירת הנאשם באזהרה מיום 29.1.20.

ת/4 - חקירת הנאשם מיום 11.2.20.

ת/5 - ת/6 - טופס יידוע חשוד קטין.

ת/7 - תמלול שיחת מוקד 100.

ת/8- ת/9 - דו"ח מצלמת גוף ומזכר.

ת/10 - מסמכים מבית חולים.

ת/11- ת/12 - דו"ח חקירת חשוד.

ת/13 - תמונה המתעדת חבלת הנאשם.

ת/14 - דוח פעולה של השוטר XXX.

ת/15 - הודעת העד XXX (להלן: "XXX").

פרשת הגנה

פרשת ההגנה נסובה סביב עדותו של הנאשם.

הנאשם מסר כי הוא הוא לומד בתיכון בכיתה י"ב במגמת XXX, עושה 10 יחידות בגרות ועתיד לסיים את לימודיו בימים הקרובים. דחה את הגיוס בשנתיים כי הוא נמצאת בפרויקט בו הוא עתיד לקבל תואר הנדסאי ולהמשיך באותו מקצוע בעת שירותו הצבאי.

הנאשם תיאר כי האירוע החל באותו יום בשעות הבוקר, הכלבה שלו נבחה והמתלון צעק עליה שבפעם הבאה שהיא תנבח הוא "יוריד לה את הראש".

מספר שעות לאחר מכן הכלבה נעלמה והוא יצא יחד עם עד התביעה אליאור לחפש אותה מחוץ לבית. לאחר זמן מה שמע את צעקותיה של אימו. רץ לכיוון וראה את המתלון תופס את אימו ביד אחת ומכה אותה ביד שנייה. באותו שלב עמד המתלון **בצד השני של הגדר, ברחוב, בעוד אימו עמדה בתוך שטח חצר הבית שלהם. "אמרתי לו עזוב אותה, בוא אליי, כמובן זה לא בשביל לתקוף זה היה כדי ליצור מרחק ולהפריד אותי ממנה"** (עמ' 23 ש' 22-23). המתלון בא לכיוונו. הנאשם תיאר כי בשלב זה חש מבוהל ומפוחד משום שכמה חודשים לפני כן ראה אותו תוקף את בן דודו. לדברי הנאשם "מי אני ואמא שלי שהוא יפחד מאיתנו אם הוא תקף את בן דוד שלו" (ע' 23 ש' 24-25). בעת שתיאר הנאשם את הדברים דמע והתנשם בכבדות. אז נכנס המתלון אל חצר הבית, תקף אותו ונתן לו אגרופ. העד תיאר כי ראה את המתלון ואת אימו נופלים יחד על הרצפה והגיע הכי מהר שיכול היה כדי להדוף את המתלון ממנה. הנאשם הדגיש כי ראה את המתלון מכה את אימו כמה שניות, בזמן שהוא עליה ואז הוא הדף את המתלון ממנה. ריתק אותו לרצפה תוך שהמתלון מתנגד ונתן למתלון שני אגרופים לכיוון הכתפיים (תוך שהנאשם מדגים את מעשיו) עד שאחיו של המתלון הגיע ולקח אותו. אינו זוכר מה עשתה אימו באותם שלבים. זוכר כי ניתנה מכה בראש, אך לא זוכר באיזו נקודת זמן זה קרה. הנאשם חידד כי המתלון היה שכוב עם הבטן לאדמה וכי בשום שלב לא נתן לו אגרופים לראש או לחזה ולא תקף אותו.

בחקירה נגדית אישר כי כעת מתגורר עם אביו כי טוב לו יותר לגור איתו. כמו כן אישר כי אמר לנאשם "בוא אליי" והבהיר כי זו היתה תגובה אינסטינקטיבית מתוך בהלה. כמו כן מסר כי הוא יותר גדול פיזית מהמתלון. עוד הוסיף כי המתלון ניסה להתנגד ולכן הוא השאיר מעליו את שני האגרופים שלו כדי להשאיר אותו מרותק לרצפה, הבהיר כי חשש שהוא נושא עליו נשק קר וכן כי כל עוד המתלון היה מרותק ידע שלא יוכל לפגוע באימו. שיחרר אותו רק כאשר הרגיש בטוח, כאשר אחיו של המתלון הגיע למקום. אינו יודע מתי נתנה אימו מכה למתלון בראש, אינו יודע במדויק ממה נחבל בידו, ייתכן כי בגלל האגרופים או ההתנגדות של המתלון.

דין והחלטה

במקרה דנן חרגתי ממנהגי, וכן מהנהוג הקבוע לפיו צדדים מסכמים ראיותיהם בטרם ניתנת הכרעת דין והודעתי על זיכוי של הנאשם. לא מצאתי לנכון לשמוע סיכומי הצדדים בטרם מתן החלטתי וזאת משום שסברתי כאמור, כי נוכח המארג הראייתי שהציגה המאשימה - התמונה המצטיירת ברורה וחדה ובוודאי שלא ניתן לאורה להרשיע את הנאשם. כפי שצוין בתחילה, לא רק שלא ניתן היה לקבוע את אשמתו של הנאשם, אלא שמרחק קצר מאוד בין האירוע המתואר ובין טענת "אין להשיב על האשמה".

דבר דבור על אופניו.

כבר בראשית הדברים אציין כי עדותו של המתלונן לא השאירה עלי רושם מהימן.

לא עלה בידי להבין איזו סיבה יש לנאשם, קטין כבן 15 באותה עת, לתקוף אותו, שעה שבא לבקש "יפה" שקט, ללא שהיה בניהם, כך לגרסת כל המעורבים יריבות קודמת או כל עימות או לכל הפחות דין ודברים כלשהו. עוד לא עלה בידי להבין, מדוע אם אכן כך ארע האירוע - נמנע המתלונן מלהתקשר בעצמו למשטרה ואף נמנע בהמשך למסור גרסה ברורה לשוטרים אשר הגיעו למקום, לכל הפחות בקווים כללים בלבד. ומדוע לאחר שכבר טופל בבית חולים - בחר הוא להימנע מלהגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם ואימו וכי גם לאחר שנחקר באזהרה במשטרה - נמנע מלהגיש תלונה.

גם הסבריו של המתלונן בכל הנוגע להיותו תחת השפעת אלכוהול אינם מניחים את הדעת. על פי עדותו של עד התביעה גבריאל זנו, השוטר אשר הגיע למקום האירוע, המתלונן הדיף ריח של אלכוהול והוא התרשם כי המתלונן נמצאת תחת השפעת אלכוהול. דברים אלו באו לידי ביטוי גם בת/10 שם התרשם הרופא המטפל כי הנאשם נמצא תחת השפעת אלכוהול וזאת בשעה 17:42. טענת המתלונן כי הדבר קשור בכך ששתה מעט יין בקידוש באותו בוקר בשעה 11:00 וכי הוא נוטל כדורים חזקים לכאבי גב - אינם מתיישבים עם עדויות אלו ואף מעוררים ספק רב באשר להימנות דבריו. המתלונן ניסה להרחיק עצמו בעדותו מסממנים אלו כפי שניסה להרחיק עצמו מתיאורים רבים אחרים כפי שיפורטו.

אלא שלא די בכך: גרסתו של המתלונן אף אינה עולה בקנה אחד עם חלק מעובדות כתב האישום, וסותרת את הרקע לאירוע כולו, אשר לגביו לא קיימת כל מחלוקת בין המאשימה להגנה.

עובדות כתב האישום מתארות כי "בתאריך 28.12.19 בשעה 15:00 ניגש **המתלונן** אל חצר הבית וצעק על אמו של הנאשם (להלן: "XXX") **משום שהכלבה שלה הפריעה את מנוחתו**". היינו המניע לכל האירוע המתואר בהמשך כתב האישום - הוא זעמו של המתלונן כלפי כלבתו של הנאשם.

יש לציין, כי גם גרסתו של הנאשם הינה כי האירוע כולו החל על רקע הרעש אשר הקימה הכלבה. וכך גם גרסת עת התביעה אליאור משיח שעדותו הוגשה על ידי התביעה (ת/15). - כאמור זו גם "גרסת" כתב האישום.

אלא שלגרסתו של המתלונן, כפי שהעיד בבית המשפט, הסיבה הנעוצה בהגעתו לבית הנאשם הייתה שונה בתכלית. לדבריו **"הם היו דופקים על הקירות, טורקים דלתות, מוזיקה גבוהה, וזה היה בשבת באתי לבקש שיפסיקו עם הרעש והם תקפו אותי"** (עמ' 6 ש' 21-22). ובהמשך בחקירה נגדית כאשר נשאל האם הכלבה עשתה לו רעש השיב

"הכלבה? לא הפריעה לי... לא, הנביחות לא הפריעו לי, גם לי יש כלב" (עמ' 8 ש' 10-13). המתלונן חזר ואמר מספר פעמים כי הוא החליט ללכת לדבר עם XXX משום שהיה רעש מבית הנאשם, הכחיש כי איים שיפגע בכלבה של הנאשם ושהיא הייתה הרקע להגעתו לבית הנאשם.

אלא שכל אלו מתגמדים נוכח העובדה כי גרסת הנאשם אף סותרת עדותו של עד תביעה אחר, לא רק בפרט זה, אלא בפרטים מהותיים נוספים אשר יורדים לשורש האישום, כפי שיפורט בהמשך.

עד התביעה מס' 7, XXX, לא התייצב למסור עדות, והודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה על ידי הצדדים (ת/15).

אקדים ואומר כי עדותו של עד זה עומדת בסתירה מוחלטת לעדותו של המתלונן בכל נדבך מרכזי בעובדות הנטענות ולעומת זאת מחזקת ותומכת בגרסתו של הנאשם בכל אחד מהפרמטרים המרכזיים שבעדויות.

בניגוד לדברי המתלונן, עולה מעדותו של אליאור כי תחילתו של האירוע הוא נביחות כלבת הנאשם: "אני הייתי אצל חבר שלי בניה כמה ימים ויש לו כלבה שהתחילה לנבוח והשכן איים על בנייה אם הכלבה תנבח עוד פעם הוא יערוץ לה את הראש" (ת/15 ש' 1-2).

בהמשך, נפרשת סתירה מהותית בין השניים גם באשר להתגלגלות האירוע:

לגרסת המתלונן בעת שנכנס לחצר הבית "עמדתי ליד השער וביקשתי מהם שקט, כמה אפשר, אז הם תקפו אותי" (עמ' 7 ש' 1-2). המתלונן שב וחזר על כך שלא היה כל אירוע מקדים לתקיפתו על ידי הנאשם. כך בתשובתו בחקירה נגדית "אז בזמן שאתה מבקש יפה שקט, בבקשה תהיו בשקט הוא קופץ עלייך? ת. כן" (עמ' 10 ש' 23-24).

אלא, שדברים אלו אינם עולים בקנה עם האמור בת/15 "הוא החליט לבוא לחצר של בניה מאחורי הגדר ואמא של בניה היתה שם והתחיל לקלל אותה... והגיע למצב שהוא שלח אליה יד והוא פגע בה באזור הכתף והוא ניסה למשוך אותה אליו, הגדר מנעה ממנו להגיע אליה, החבר שלי בניה אמר לו אל תגיע בה הוא ניסה להרחיק את השכן בכך שהוא קרא לו כדי שיעבור לריב איתו ולא עם אמא שלו" (ת/15 ש' 3-7).

היינו, על פי גרסת עד התביעה, בניגוד לדברי המתלונן, תחילתו של האירוע הוא בתקיפת אימו של הנאשם על ידי המתלונן.

גם באשר לסדר התקיפה ואירועי האלימות הבאים, עומדות העדויות בניגוד חריף זה מול זה:

המתלונן אשר נשאל לגבי "סדר התקיפה" השיב "הוא הפיל אותי לרצפה, התיישב עליי והביא לי אגרופים על הפנים והיא הביאה לי אבן בראש, כל הזמן הזה הפצתי בו שירד ממני ויעזוב אותי והוא לא עזב אותי" (עמ' 7 ש' 4-5).

בעוד שמתוך ת/15 עולה "השכן התחיל להרביץ לבניה, הוא נתן לו אגרופים לחזה ותפס אותו, בניה הגיב במכות קטנות לאזור החזה, היה נראה שהוא לא יודע מה לעשות... בניה ניסה לנטרל את השכן בכך שהוא נשכב

עליו בצורה שהוא יאזוק לו את הידיים והוא לא יוכל לתקוף" (ת/15 ש' 8-11).

עצם שילובו של עד זה בכתב האישום כעד תביעה חותר כנגד חלק מרכזי מעובדות כתב האישום. עצם הגשת עדותו, מוטטה את עדות המתלונן בכל נקודת "השקה" של עובדות ומדובר בעובדות מרכזיות, לא ניתן לערוך "פלגין דיבורא" לגבי עובדות אלו (ראה פירוט בהמשך).

גרסת העד, כפי שבאה לידי ביטוי בת/15 לא רק שמחלישה את מהימנותו של המתלונן אלא גם מציגה תמונה עובדתית שונה בתכלית מזו המתוארת בכתב האישום, באופן שלא מאפשר לקבוע כל ממצא עובדתי.

במצב דברים זה עומדות בפני שתי גרסאות שונות בתכלית באשר לסיבת האירוע, האופן שבו החל האירוע והתנהלות הנאשם והמתלונן בזמן האירוע. ואין מדובר על גרסת המאשימה מחד וגרסת ההגנה מאידך, אלא על שתי גרסאות שונות המוצגות על ידי המאשימה.

המאשימה אינה יכולה, במסגרת פרשת התביעה, להציב את בית המשפט בפני שתי גרסאות **שונות לחלוטין**. ראיות התביעה צריכות להיות כאלו שבכוחן המצרפי לבסס תמונה עובדתית אחת ברורה מעבר לכל ספק סביר.

אומנם ניסיון החיים והניסיון המשפטי מלמדים, כי יש ודבריהם של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת וכי על בית המשפט לבחון בזהירות מרבית אמירות כאלה כדי לבור המוץ מן התבן. נכון הוא כי הערכאה השומעת העדים אינה מצויה במצב בינארי, לפיו עומדות בפניה שתי אפשרויות בלבד (היינו: קבלתה של הגרסה האחת תוך דחיית הגרסה האחרת במלואה), אלא שהיא רשאית לפצל גרסתם של עדים, לאמץ חלקים מתוכה, ולדחות חלקים אחרים. זהו כלל "פלגין דיבורא". הכלל מאפשר לבית-המשפט **"לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות [...]** או על פי הגיונם של דברים" (ע"פ 526/90 **בלזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(4), 133, 185 (1991); וכן, ראו, סעיף 57 לפקודת הראיות; ע"פ 2760/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.2.2013); ע"פ 897/12 **ג'ודה נ' מדינת ישראל**, (30.7.2012); ע"פ 5612/92 **מדינת ישראל נ' בארי**, פ"ד מח(1) 302, 317 (1993) וראו גם, יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1855-1845 (2009)).

יחד עם זאת, הלכה היא כי פיצול העדות אסור שיעשה בשרירות, אלא צריך כי יתקיים "יסוד סביר" להבחנה בין חלקיה השונים של העדות (ראו, ע"פ 5875/93 **עביט נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(5) 812, 801 (1997); ע"פ 8273/07 **כואזבה נ' מדינת ישראל**, (18.7.2012)). במקרה דנן, לא מצאתי כל יסוד סביר לפצל עדותו של המתלונן ולקבל חלקים ממנה. עדותו של המתלונן למן ההתחלה נעדרה קוהרנטיות והגיון פנימי וחיצוני, מה גם שגרסתו של העד עומדת בסתירה מוחלטת לעדות עד התביעה, כאמור לעיל, דבר אשר פוגע במהימנות עדותו של המתלונן כולה, ולא רק בחלקים ממנה.

לכאורה די באמור לעיל כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

מעבר לנדרש, מצאתי להתייחס גם לעדותו של הנאשם.

הנאשם, שהינו כבן 18 העיד בפני בצורה בוגרת ומעוררת אמון.

גרסתו, כפי שנמסרה על גבי דוכן העדים, תאמה את הדברים שנמסרו על ידו לאורך כל הדרך, החל מדבריו לשוטרים אשר הגיעו למקום האירוע, דרך הדברים שמסר בהודאתו במשטרה וכלה בדברים שנמסרו על ידו עת נחקר תחת אזהרה. הנאשם היה נאמן לגרסתו אל מן ההתחלה ולא סטה מהאמור בה.

בעת עדותו בבית המשפט, היה הנאשם נרגש מאוד, התנשם בכבדות, שתי מים ודמע תוך שתיאר חלק מהדברים. הנאשם תמך את דבריו בהדגמות, וניכר היה עליו כי לתחושתו והבנתו את המצב אליו נקלע - פעל כפי שפעל במטרה להגן על אימו מתוך תחושת מצוקה ופחד מפני הנאשם.

כך בת/14 עת מסר הנאשם גרסתו הראשונה במקום האירוע בפני רס"ל לוי ירון: "מוסר כי השכן תקף, את אמא שלו כי הכלבה שלהם לא הפסיקה לנבוח... מוסר כי נחלץ לעזרתה משך את השכן ממנה... בא לריב איתה על נביחות הכלבה והבן נחלץ לעזרתה ניכר כי הבן מפוחד ובוכה".

לאחר מכן בת/2 עת מסר גרסתו במשטרה ביום 28.12.19 מסר: "אני רואה את אמא שלי בתוך החצר ואותו מתווכחים ותוך כדי הוא מושיט אליה ידיים אני באתי בריצה ואמרתי לו בוא אליי מה אתה מרביץ לאמא שלי... הוא נכנס לחצר... אני העפתי אותו ממנה ... אני נתתי לו כמה אגרופים כדי שישחרר את אמא שלי, ריתקתי אותו".

בהמשך בת/3 עת נחקר תחת אזהרה במשטרה ביום 29.1.20 מסר "אני ראיתי את XXX שולח ידיים לכיוון אימי מעבר לגדר ודפקתי ריצה לכיוונו...צעקתי לXXX תעזוב אותה בוא אליי ואני לא באמת חשבתי שהוא יבוא, XXX נכנס לתוך חצר הבית שלי... בא לכיווני ודחף אותי להגיע לאמא שלי... ראיתי אותו שוכב על אמא שלי ומכה אותה ואז העפתי אותו מאמא שלי" (עמ' 2 ש' 17-24)

וכן בת/4 עת נחקר פעם נוספת במשטרה ביום 11.2.20 מסר: "הוא מחוץ לגדר ביתי ואמא שלי בתוך הבית והוא שולח ידיים לכיוונה על מנת לתת לה מכות עם ידיו והיא מונעת עם ידיה" (ש' 16-17) ובהמשך כאשר נשאל כיצד העיף את המתלונן מסר "דחפתי אותו עם שתי ידיי כדי שירד ממנה" (ש' 21).

גם במהלך עדותו בבית המשפט, תיאר הנאשם הדברים באופן דומה "שמעתי צעקות ושמתי לב שזה הקול של אמא שלי... באתי במהירות... אני רואה את XXX תופס את אמא שלי ביד אחת ומכה אותה ביד שנייה, הוא עומד מחוץ לגדר... ברחוב, ואמא שלי בגבול של החצר של הבית שלנו... אמרתי לו עזוב אותה, בוא אליי, כמובן זה לא בשביל לתקוף, זה היה כדי ליצור מרחק ולהפריד אותו ממנה והוא באמת בא, לא חשבתי שהוא יבוא, הרגשתי מבוהל ומפוחד... הוא נכנס לחצר, הוא היה חצי אלי וחצי אליה, הוא תקף אותי... אני מרים את הראש ורואה את שניהם נופלים יחד על הרצפה זה אמא שלי וXXX, באתי הכי מהר שאני יכול להדוף אותו ממנה" (עמ' 23 ש' 19-28).

הנאשם תיאר את הדברים בצורה אותנטית וקוהרנטית וניכר כי הוא "חי" את האירוע. שוכנעתי כי התנהלותו של הנאשם, נעשתה על מנת לסייע לאימו, אשר הותקפה בחצר ביתה על ידי המתלונן. הנאשם לא שש אלי קרב ולא חיפש את קרבתו של המתלונן. גם אמירתו לנאשם "עזוב אותה ובוא אליי" לא נועדה כדי לשלהב את המתלונן, אלא כדי להרחיקו מאימו.

הצעדים שנקט הנאשם עומדים בכל מבחן סבירות של הגנה עצמית כמתוארת בסעיף 34 י לחוק העונשין, התשל"ז 1977. הוא לא יזם את סיטואציה תקיפת אימו, הוא ניסה להגן עליה - וכי מה מצופה מאדם, לא כל שכן קטין, הרואה את אימו מותקפת אם לא לפעול להגנתה. מעבר לכך, הוא היה זה **שהותקף על ידי המתלונן שנכנס לחצר ביתו** ותקף אותו (דבר שהמתלונן הכחיש מכל וכל אלא שהדברים עלו מהדברים שנמסרו לשוטרים שהגיעו למקום, ובנחרצות מדברי הנאשם ומדברי העד בת/15), הנאשם נקט בצעדים מידתיים הן כדי להדוף ההתקפה על אימו והן להדוף ההתקפה עליו, הוא ריתק את המתלונן כל עוד היווה סכנה, (אליבא ת/15 אף שיחררו מיד כשהגיע אחיו של המתלונן) ואין כל בדל הוכחה כי ידע בדבר כוונת אימו לחבוט בראשו של המתלונן.

זאת ועוד - זכותו של הנאשם לפעול כנגד המתלונן צומחת לא רק מזכותו להגן על אימו ועל גופו שלו. התנהלות זו, בנסיבות המתוארות, שעה שהדברים מתרחשים בחצר ביתו של הנאשם, שטח פרטי אליו חדר המתלונן ללא הזמנה, הינה סבירה גם מבחינת היבט נוסף:

בהקשר זה ראוי להפנות לסעיף 18 לחוק המקרקעין, תשכ"ט - 1969 אשר קובע:

א. המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.

משעה שעשה כן המתלונן ואף איים ופעל באלימות כלפי XXX וכלפי הנאשם - עמדה לנאשם כל זכות להגן על עצמו ועל אימו. לא מצאתי כי פעל הנאשם באופן שאינו מידתי. הנאשם לא השתמש בכוח בלתי סביר ולא ניסה לתקוף את המתלונן, אלא פעל כדי לרתק אותו בכדי למנוע ממנו לפעול באלימות כלפיהם. יודגש כי לא היה זה הנאשם שבפניו אשר הכה בראשו של המתלונן, ואף כאמור, לא הוכח כי היתה לו ידיעה כי אימו תעשה כן. החבלות שנגרמו למתלונן אינם כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

דבריו של הנאשם, כאמור לעיל, נתמכו וחוזקו על ידי גרסת עד התביעה בת/15 בכל המקומות המשמעותיים. אומנם לא נעלם מעיני כי אליאור הינו חברו של הנאשם, ועם זאת יש לזכור כי היה זה אליאור אשר הזמין את המשטרה למקום בשיאו של האירוע וכי הודעתו, כאמור לעיל, הוגשה **מטעם המאשימה מבלי שביקשה לגבות עדותו על הדוכן ומכאן כי המאשימה לא חלקה על מהימנות דבריו.**

אשר על כן, מקבל אני את גרסתו של הנאשם באשר לאופן התרחשות האירוע.

אשר על כן, לא עמדה התביעה בנטל המוטל עליה ומשכך מצאתי כאמור את הנאשם זכאי.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשפ"ב, 21 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.